

STORE FORVENTNINGER

FILMATISERING I 7 AKTER
EFTER CHARLES DICKENS ROMAN

OPTAGET AF A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI
ISCENESAT AF A. W. SANDBERG

ENERET: A/S KINOGRAFEN

Smeden Joe Gargery	Gerhard Jessen
Mrs. Gargery	Ellen Røvsing
Philip Pirrip, kaldet Pip, i 1.-3. Akt	Martin Herzberg
i 4.-7. Akt	Harry Komdrup
Smødesvenden Dolge Orlick	Peter Nielsen
Abel Magwitch	Emil Helsengreen
Miss Havisham	Marie Dinesen
Estella, hendes Plejedatter	Olga d'Org
Mr. Jaggers, Sagfører	Egill Røstrup
Biddy	Ellen Lillien
Herbert Pocket	Hjalmar Bendtsen

Filmatisering i 7 Akter efter Charles Dickens Roman

Paa den fattige Kirkegaard, der ligger ud til den vidtstrakte, øde Mose, oplever den lille Philip Pirrip — eller Pip, som han kaldes af de faa, der interesserer sig for ham — et sælsomt og uhyggeligt Eventyr. Han har som saa ofte før søgt Tilflugt paa sine Forældres Grav, da en frygtindgydende Skikkelse, iført en snavset Fangedragt og med et klirrende Fangejern om den ene Fod, dukker op og kaster sig over ham. Han tror, at hans sidste Time er kommen, men da han har gjort Rede for, hvem han er, og hvor han bor, og aflagt et højtideligt Løfte om at ville bringe sin Plageaand noget Mad og en Fil, faar han dog Lov at gaa.

Det er en saare forskræmt lille Pip, der vender tilbage til den gamle Smedie, hvor han har sit Hjem, og han vover ikke engang at betro sig til sin Svoger, Grovsmeden Joe Gargery — hans Perleven og Fortrolige.

Drengen ser ikke anden Udvej end i Smug at tilegne sig de forskellige Ting, han har lovet at skaffe til Veje, men hans Samvittighed mindskes, da han ser den undvegne

Fanges Glæde og Taknemmelighed over ikke at være blevet forraadt. Allerede den samme Aften falder imidlertid Flygtningen i sine Forfølgeres Hænder.

Vor lille Helt har haft sin første store Oplevelse — og et Aar efter faar han sin anden. Han bliver nemlig ind-

ført i Huset hos en rig og sær, halvgammel Dame, Miss Havisham, med hvis Plejedatter, den forældreløse Estella, han skal lege, og denne yndige lille Pige gør straks det dybeste Indtryk paa ham. Var dette ikke sket, havde han næppe gentaget sit Besøg — for alt, hvad han ser og hører i det skumle, fængselslignende Hus, der er hendes Hjem, kan ikke andet end fylde ham med Undren og Rædsel.

I disse knugende Omgivelser er det, at Estella vokser op, og hendes Plejemo'r, der foragter Menneskene, som hun foragter Livet, har arbejdet maaltbevidst paa at dræbe alle gode Følelser i hende for at gøre hende til en kold og beregnende Kokette. Pip forstaar da ogsaa snart, at det er

en hjerteløs og lunefuld, lille Skønhed, han har kastet sin uskyldige Kærlighed paa, men alligevel slipper han hende ikke. Hvor meget ondt hun end gør ham — hvor mange Taarer han end kommer til at fælde for hendes Skyld — hun bliver dog ved at være hans Hjertes Dronning!

Saa sker det en Aften, da han og Joe har en hyggelig Stund i Byens stiltfærdige Kro, at Miss Havishams Sagfører

indfinder sig og meddeler dem, at en Person, der ikke vil have sit Navn frem, har deponeret en større Pengesum hos ham, og at Pip for disse Penge skal gøres til Gentleman.

I Løbet af den næste Snes Aar udvikler Pip sig til en køn og sympatisk Gentleman. —

Saa hænder det en Aften, da han vender hjem fra et Bal, at han finder en Fremmed i sin Stue, — i hvem han genkender den frygtindgydende Straffefange, der engang var ved at skræmme Livet af ham. Og nu faar han at vide, at det er denne Mand, der er hans Velgører, — at det er Abel Magwitch, den deporterede Forbryder, der har Krav paa hans Taknemmelighed! . . .

Han viser ham en taknemmelig Søns Kærlighed, skjuler ham hos sig og søger at finde en gunstig Lejlighed til at faa ham bragt i Sikkerhed i et Land, hvor ingen Fare truer. Smedesvenden Orlick, der har sine Grunde til at frygte og hade ham, opdager hans Hemmelighed — og samtidig med, at han lokker ham selv i et Baghold, forraader han Straffefangen til Politiet. — Ved en næsten mirakuløs Hændelse frelses Pip dog i sidste Øjeblik fra at falde som Offer for Orlicks djævelske Ondskab, — og paa Fængslets Sygehus genfinder han sin Velgører.

Tunge og haarde har de Prøvelser været, som vor Helt har maattet gennemgaa, — og endnu venter der ham en forfærdelig Oplevelse. Han ser — uden at kunne hjælpe — Miss Havisham lide Døden paa en Maade, der faar Blodet til at fryse til Is i hans Aarer, — men da svinder hans

sidste Kræfter ogsaa, hans Nerver bryder sammen, og i lang, lang Tid er baade hans Forstand og hans Liv truet. Han kan ene og alene takke Joe for, at han omsider bliver sig selv igen, og det glæder ham derfor oprigtigt, da han snart efter ser sin trofaste og opofrende Ven forenet i et lykkeligt Ægteskab med en smuk og blomstrende, ung Pige, der er den hjertensgode Smed værdig . . . Selv har han forlængst opgivet at finde Lykken og har besluttet at rejse bort for at begrave sine Haab og sine Drømme i et fremmed Land . . . Men saa sker det forunderlige, at han møder Estella igen, — ikke den kolde, beregnende Kokette, han har forladt, men en helt forandret Estella, — en blid og elskende Kvinde, der har fundet sig selv og lært at foragte det Liv, hun har ført . . . Og med hende ved sin Side gaar han ud til et nyt Liv — med nye, store Forventninger.

Eneret for Danmark: A/S Kinografen, København.

1921

STORE FORVENTNINGER

FILMATISERING I 7 AKTER
EFTER CHARLES DICKENS ROMAN

OPTAGET AF A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI
ISCENESAT AF A. W. SANDBERG

ENERET: A/S KINOGRAFEN

Palæds. 28 Aug 1922

82

Smeden Joe Gargery	Gerhard Jessen
Mrs. Gargery	Ellen Røvsing
Philip Pirrip, kaldet Pip, i 1.-3. Akt	Martin Herzberg
i 4.-7. Akt	Harry Komdrup
Smedesvenden Dolge Orlick	Peter Nielsen
Abel Magwitch	Emil Helsengreen
Miss Havisham	Marie Dinesen
Estella, hendes Plejedatter	Olga d'Org
Mr. Jaggers, Sagfører	Egill Røstrup
Biddy	Ellen Lillien
Herbert Pocket	Hjalmar Bendtsen

Qd 634.58

Islesham 194 (Gibson I. 268)

Filmatisering i 7 Akter efter Charles Dickens Roman

Paa den fattige Kirkegaard, der ligger ud til den vidtstrakte, øde Mose, oplever den lille Philip Pirrip — eller Pip, som han kaldes af de faa, der interesserer sig for ham — et sælsomt og uhyggeligt Eventyr. Han har som saa ofte før søgt Tilflugt paa sine Forældres Grav, da en frygtindgydende Skikkelse, iført en snavset Fangedragt og med et klirrende Fangejern om den ene Fod, dukker op og kaster sig over ham. Han tror, at hans sidste Time er kommen, men da han har gjort Rede for, hvem han er, og hvor han bor, og aflagt et højtideligt Løfte om at ville bringe sin Plageaand noget Mad og en Fil, faar han dog Lov at gaa.

Det er en saare forskræmt lille Pip, der vender tilbage til den gamle Smedie, hvor han har sit Hjem, og han vover ikke engang at betro sig til sin Svoger, Grovsmeden Joe Gargery — hans Perleven og Fortrolige.

Drengen ser ikke anden Udvej end i Smug at tilegne sig de forskellige Ting, han har lovet at skaffe til Veje, men hans Samvittighed mindskes, da han ser den undvegne

Fanges Glæde og Taknemmelighed over ikke at være blevet forraadt. Allerede den samme Aften falder imidlertid Flygtningen i sine Forfølgeres Hænder.

Vor lille Helt har haft sin første store Oplevelse — og et Aar efter faar han sin anden. Han bliver nemlig ind-

ført i Huset hos en rig og sær, halvgammel Dame, Miss Havisham, med hvis Plejedatter, den forældreløse Estella, han skal lege, og denne yndige lille Pige gør straks det dybeste Indtryk paa ham. Var dette ikke sket, havde han næppe gentaget sit Besøg — for alt, hvad han ser og hører i det skumle, fængselslignende Hus, der er hendes Hjem, kan ikke andet end fylde ham med Undren og Rædsel.

I disse knugende Omgivelser er det, at Estella vokser op, og hendes Plejemo'r, der foragter Menneskene, som hun foragter Livet, har arbejdet maalbevidst paa at dræbe alle gode Følelser i hende for at gøre hende til en kold og beregnende Kokette. Pip forstaar da ogsaa snart, at det er

en hjerteløs og lunefuld, lille Skønhed, han har kastet sin uskyldige Kærlighed paa, men alligevel slipper han hende ikke. Hvor meget ondt hun end gør ham — hvor mange Taarer han end kommer til at fælde for hendes Skyld — hun bliver dog ved at være hans Hjertes Dronning!

Saa sker det en Aften, da han og Joe har en hyggelig Stund i Byens stilfærdige Kro, at Miss Havishams Sagfører

indfinder sig og meddeler dem, at en Person, der ikke vil have sit Navn frem, har deponeret en større Pengesum hos ham, og at Pip for disse Penge skal gøres til Gentleman.

I Løbet af den næste Snes Aar udvikler Pip sig til en køn og sympatisk Gentleman. —

Saa hænder det en Aften, da han vender hjem fra et Bal, at han finder en Fremmed i sin Stue, — i hvem han genkender den frygtindgydende Straffefange, der engang var ved at skræmme Livet af ham. Og nu faar han at vide, at det er denne Mand, der er hans Velgører, — at det er Abel Magwitch, den deporterede Forbryder, der har Krav paa hans Taknemmelighed! . . .

Han viser ham en taknemmelig Søns Kærlighed, skjuler ham hos sig og søger at finde en gunstig Lejlighed til at faa ham bragt i Sikkerhed i et Land, hvor ingen Fare truer. Smedesvenden Orlick, der har sine Grunde til at frygte og hade ham, opdager hans Hemmelighed — og samtidig med, at han lokker ham selv i et Baghold, forraader han Straffefangen til Politiet. — Ved en næsten mirakuløs Hændelse frelses Pip dog i sidste Øjeblik fra at falde som Offer for Orlicks djævelske Ondskab, — og paa Fængslets Sygehus genfinder han sin Velgører.

Tunge og haarde har de Prøvelser været, som vor Helt har maattet gennemgaa, — og endnu venter der ham en forfærdelig Oplevelse. Han ser — uden at kunne hjælpe — Miss Havisham lide Døden paa en Maade, der faar Blodet til at fryse til Is i hans Aarer, — men da svinder hans

sidste Kræfter ogsaa, hans Nerver bryder sammen, og i lang, lang Tid er baade hans Forstand og hans Liv truet. Han kan ene og alene takke Joe for, at han omsider bliver sig selv igen, og det glæder ham derfor oprigtigt, da han snart efter ser sin trofaste og opofrende Ven forenet i et lykkeligt Ægteskab med en smuk og blomstrende, ung Pige, der er den hjertensgode Smed værdig . . . Selv har han forlængst opgivet at finde Lykken og har besluttet at rejse bort for at begrave sine Haab og sine Drømme i et fremmed Land . . . Men saa sker det forunderlige, at han møder Estella igen, — ikke den kolde, beregnende Kokette, han har forladt, men en helt forandret Estella, — en blid og elskende Kvinde, der har fundet sig selv og lært at foragte det Liv, hun har ført . . . Og med hende ved sin Side gaar han ud til et nyt Liv — med nye, store Forventninger.

EMIL KRISTENSEN
SANKT PEDERSTRÆDE 27
KØBENHAVN K.

Store Forventninger

Filmatiseret i 7 Akter

efter

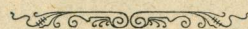
Charles Dickens

Officin: Nordisk Films Co.

Iscenesat af: A. W. Sandberg

HOVEDPERSONERNE:

Smeden Joe Gargery Gerhard Jessen
 Mrs. Gargery Ellen Rovsing
 Philip Pirrip, kaldet Pip, i I-III
 Kapitel Martin Herzberg
 i IV-VII Kapitel Harry Komdrup
 Smedesvenden Dolge Orlick Peter Nielsen
 Abel Magwitch Emil Helsengreen
 Miss Havisham Marie Dinesen
 Estella, hendes Plejedatter Olga d'Org
 Mr. Jaggers, Sagfører Egill Rostrup
 Biddy Ellen Lillien
 Herbert Pocket Hjalmar Bendtsen

Mødet med den flygtede Fange.

Store Forventninger.

Paa den fattige Kirkegaard, der ligger ud til den vidtstrakte, øde Mose oplever den lille Philip Pirrip — eller *Pip*, som han kaldes af de faa, der interesserer sig for ham — et sælsomt og uhyggeligt Eventyr. Han har som saa ofte før søgt Tilflugt paa sine Forældres Grav, da en frygtindgydende Skikkelse, iført en snavset Fangedragt og med et klirrende Fangjern om den ene Fod, dukker op og kaster sig over ham. Han tror, at hans sidste Time er kommen, men da han har gjort Rede for, hvem han er, og hvor han bor, og aflagt et højtideligt Løfte om at ville bringe sin Plageaand noget Mad og en Fil, faar han dog Lov at gaa . . .

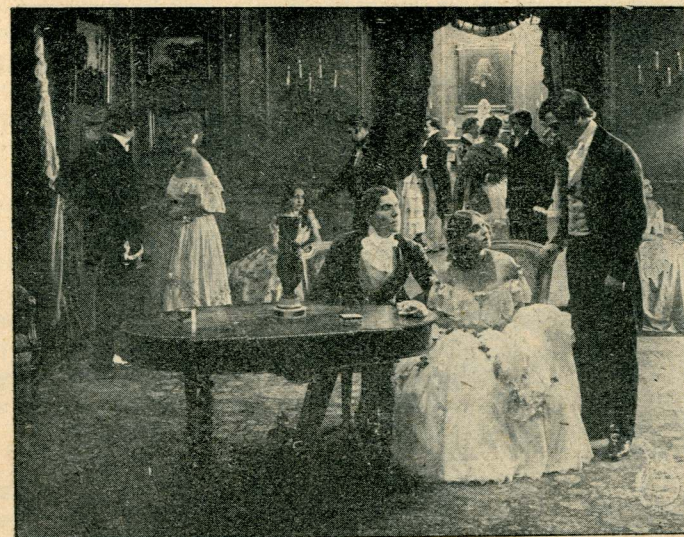
Det er en saare forskræmt lille Pip, der vender tilbage til den gamle Smedie, hvor han har sit Hjem, og han vover ikke engang at betro sig til sin Svoger, Grovsmeden Joe Gargery, — hans Perleven og Fortrolige. At han ogsaa er tavs overfor sin Søster er ikke saa mærkeligt, for denne kolde og egoistiske Kvinde, der ikke alene tyranneriserer ham, men ogsaa sin brave og højsindede Ægtefælle, staar ikke hans Hjerte særlig nær. Drengen ser ikke anden Udvej end i Smug at tilegne sig de forskellige Ting, han har lovet at skaffe til

Ud i den store Verden.

Veje, men hans Samvittighed mindskes, da han ser den undvegne Fanges Glæde og Taknemmelighed over ikke at være blevet forraadt. Allerede den samme Aften falder imidlertid Flygtningen i sine Forfølgeres Hænder, og ikke uden Medlidenhed ser Pip ham blive ført ud til de sorte, slimede Fangeskibe, der ligger forankrede ud for Kysten hinsides Mosen

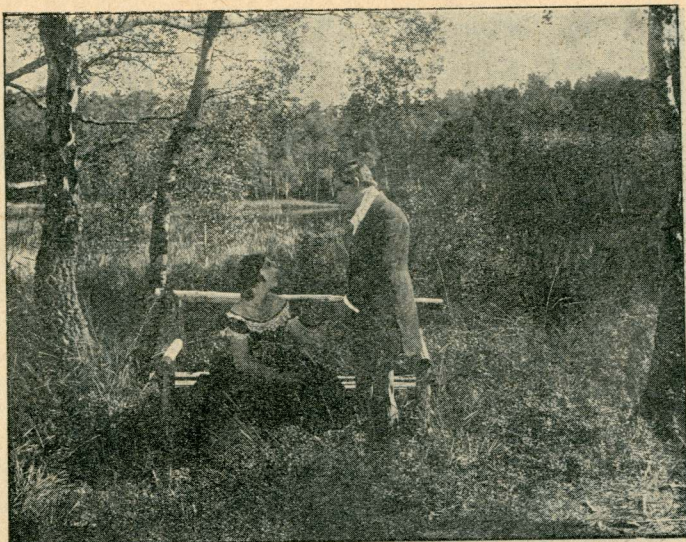
Vor lille Helt har haft sin første store Oplevelse — og et Aar efter faar han sin anden. Han bliver nemlig indført i Huset hos en rig og sær, halvgammel Dame, Miss Havisham, med hvis Plejedatter, den forældreløse Estella, han skal lege, og denne yndige, lille Pige gør straks det dybeste Indtryk paa ham. Var det ikke sket, havde han næppe gentaget sit Besøg, — for alt, hvad han ser og hører i det skumle, fængsellignende Hus, der er hendes Hjem, kan ikke andet end fylde ham med Undren og Rædsel Den halvt afsindige Miss Havisham, hvis Forstand formørkedes, og for hvem Tiden gik i Staa hin Dag — hendes Bryllupsdag — for mange, mange Aar siden, da hendes uværdige Kæreste knuste hendes Hjerte Spisestuen, paa hvis Bord alle de Herligheder endnu troner, der var tiltænkt Bryllupsgæsterne hele den store, forfaldne Bygning, hvor Tapeterne hænger i Lasser, og Rotter og andet Kryb uforstyrret driver deres Hærværk. — — — I disse knugende Omgivelser er det, at Estella vokser op, og hendes Plejemo'r, der foragter Menneskene, som hun foragter Livet, har arbejdet maaltbevidst paa at

Skinsygens Vugge.

dræbe alle gode Følelser i hende for at gøre hende til en kold og beregnende Kokette Pip forstaar da ogsaa snart, at det er en hjerteløs og lunefuld, lille Skønhed, han har kastet sin uskyldige Kærlighed paa, men alligevel slipper han hende ikke. Hvor meget ondt, hun end gør ham, — hvor mange Taarer, han end kommer til at fælde for hendes Skyld, — — hun bliver dog ved at være hans Hjertes Dronning!

Saa sker det en Aften, da han og Joe har en hyggelig Stund i Byens stilfærdige Kro, at Miss Havishams Sagfører indfinder sig og meddeler dem, at en Person, der ikke vil have sit Navn frem, har deponeret en større Pengesum hos ham, og at Pip for disse Penge skal gøres til Gentleman. De to Venner kan ikke tro andet end, at det er den sære, gamle Dame, der staar bag, — og de skynder sig hjem til Smedien for at fortælle den glædelige Nyhed. Skæbnen vil imidlertid, at Mrs. Gargery aldrig skal faa at vide, hvilke store Forventninger hendes lille Broder nu har Lov til at nære, — for hun har den samme Aften været udsat for et morderisk Overfald, — og skønt hun slipper fra det med Livet, bliver hun aldrig sig selv mere, men kun en dødsmerket Stakkel, hvis Forstand er borte. Der er ingen, der ved, hvem Forbryderen er, men Joe og Pip har Mistanke til Smedesvenden Orlick, — en raa og brutal Fyr, som altid har hadet den Overfaldne Der gaar dog næsten en halv Snes Aar, inden Sandheden kommer for en Dag, — og i Løbet af disse Aar udvikler Pip sig til en køn og sympatisk Yngling. Tak-

.... Og selvfølgelig.

ket være den mystiske Velgørers eller Velgørerindes Penge er han blevet en fuldendt Gentleman og har nu Adgang til de fornemme Kredse, i hvilke ogsaa Estella færdes. Hun ejer stadig hans Hjerte, og skønt hun lader kold og ufølsom, opgiver han dog ikke Haabet om, at den Dag skal komme, da hun ser, hvor tomt og indholdsløst hendes Liv er, og da hun lærer at forstaa, at Kærligheden er det største af alt.

Saa hænder det en Aften, da han vender hjem fra et Bal, hvor Estella som sædvanlig har pint og saaret ham, at han finder en Fremmed i sin Stue, — en grov og kluntet Mand, i hvem han til sin Overraskelse genkender den frygtindgydende Straffefange, der engang var ved at skræmme Livet af ham. Og nu faar han at vide, at det er denne Mand, der er hans Velgører, — at det er Abel Magwitch, den deporterede Forbryder, der har Krav paa hans Taknemmelighed! Da brister alle hans store Forventninger, — han føler Jorden glide bort under sine Fødder, og han væmmes ved sig selv, — ved dem, der har ladet ham blive i den Tro, at det var Miss Havisham, han stod i Gæld til, — og ved *ham*, der saa brutalt har revet Bindet fra hans Øjne. — — —

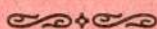
Men da han hører, hvilke Ofre Abel Magwitch har bragt for at kunne gøre noget ud af den fattige, lille Dreng, der i sin Tid gjorde noget for *ham*, og da han forstaar, hvilken Fare den for Livstid Deporterede har udsat sig for ved at vende tilbage, blodgøres hans Hjerte, og han lover sig selv ikke at bringe noget Skaar i den gamle Mands Glæde. — —

Han viser ham en taknemmelig Søns Kærlighed, skjuler ham hos sig og søger at finde en gunstig Lejlighed til at faa ham bragt i Sikkerhed i et Land, hvor ingen Fare truer. Men Begivenhederne udvikler sig paa en Maade, der faar alle hans Planer til at strande. Smedesvenden Orlick, der har sine Grunde til at frygte og hade ham, opdager nemlig hans Hemmelighed, — og samtidig med, at han lokker ham selv i et Baghold, forraader han Straffefangen til Politiet. — Ved en næsten mirakuløs Hændelse frelses Pip dog i sidste Øjeblik fra at falde som Offer for Orlicks djævelske Ondskab, — og paa Fængslets Sygehus genfinder han sin Velgører. Den jagede Mands Livslyst er ved at slukkes, og med sin Protegés — sin Gentleman's — Haand i sin forlader han glad og lykkelig den Tilværelse, han ikke havde forstaaet at faa det bedste ud af

— — —
Tunge og haarde har de Prøvelser været, som vor Helt har maattet gennemgaa, — og endnu venter der ham en forfærdelig Oplevelse. Han ser — uden at kunne hjælpe — Miss Havisham lide Døden paa en Maade, der faar Blodet til at fryse til Is i hans Aarer, men da svinder hans sidste Kræfter ogsaa, hans Nerver bryder sammen, og i lang, lang Tid er baade hans Forstand og hans Liv truet. Han kan ene og alene takke Joe for, at han omsider bliver sig selv igen, og det glæder ham derfor oprigtigt, da han snart efter ser sin trofaste og opofrende Ven forenet i et lykkeligt Ægteskab med en smuk og blomstrende, ung Pige, der er den hjertensgode Svend værdig Selv har han forlængst opgivet at finde Lykken og har besluttet at rejse bort for at begrave sine Haab og sine Drømme i et fremmed Land Men saa sker der det forunderlige, at han møder Estella igen, — ikke den kolde, beregnende Kokette, han har forladt, men en helt forandret Estella, — en blid og elskende Kvinde, der har fundet sig selv og lært at foragte det Liv, hun har ført Og med *hende* ved sin Side gaar han ud til et *nyt* Liv med nye, store Forventninger.

REGINA - TEATRET

Som Ekstra-Numer foruden „Nordisk Vinter“ vises :

Dronning Wilhelmine af Hollands Modtagelse i København.

ORKESTRET

spiller — under Ledelse af Kapelmester **Harald Andersen** —

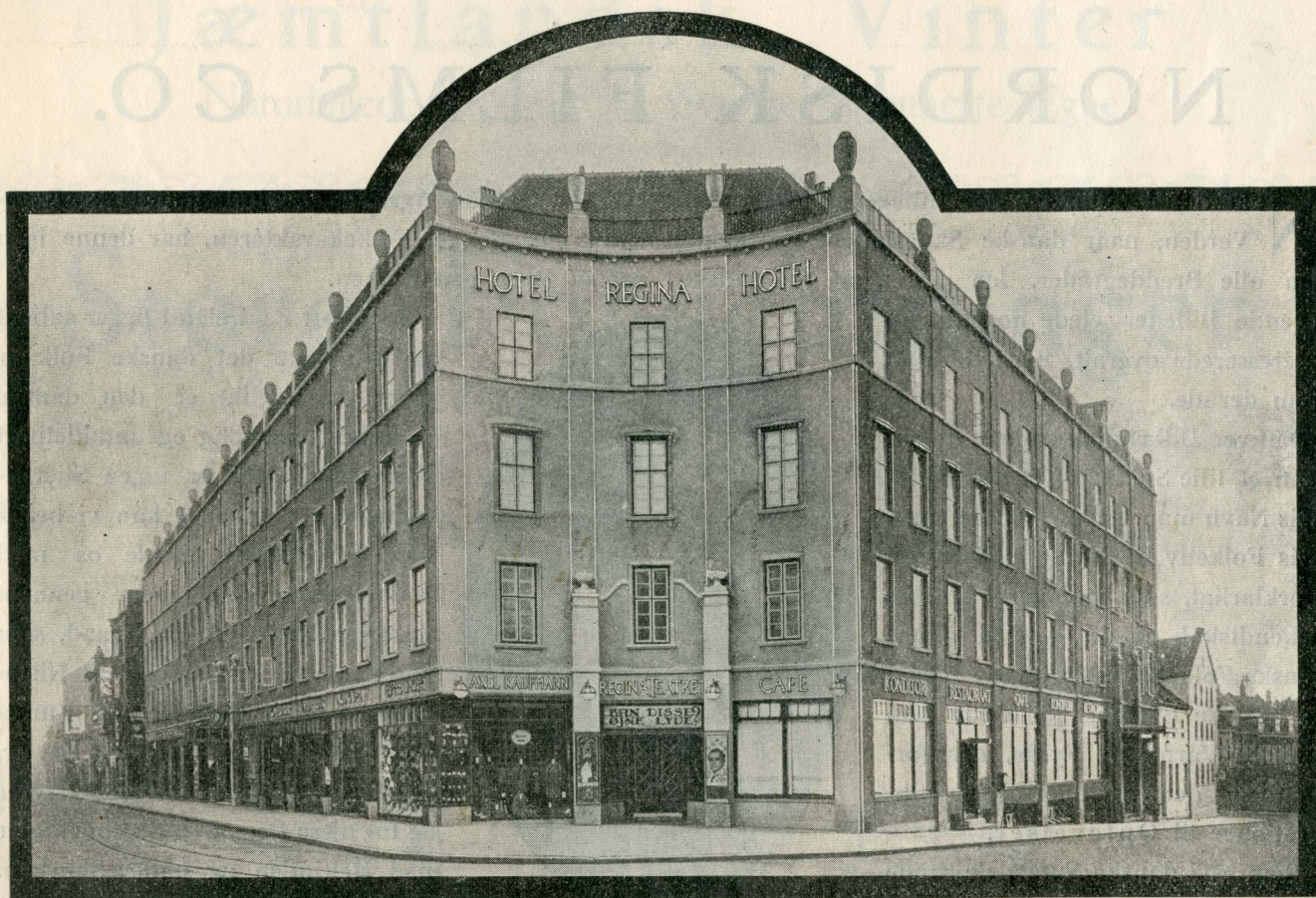
Blankenburg: „Under Admiral-Flaget“.

(I Mellemakten:)

Gounod: „Judex“.

Denne Tilføjelse fremkommer, fordi man som Indlæg i Programmet har benyttet vedkommende Sider af det københavnske Paladsteaters Blad (som indeholder et andet Musikprogram).

REGINA TEATRET

»Store Forventninger«

Filmatiseret i 7 Akter efter Charles Dickens.

Benyt DET NYE REJSEBUREAU
AXELBORG HAMMERICHSGADE — — TELEFON: 10632.

I det gamle Hjem.

Store Forventninger

Filmatiseret i 7 Akter

efter

Charles Dickens

Officin:

Nordisk Films Co.

Iscenesat af:

A. W. Sandberg

Paa den fattige Kirkegaard, der ligger ud til den vidtstrakte, øde Mose oplever den lille Philip Pirrip — eller *Pip*, som han kaldes af de faa, der interesserer sig for ham — et sælsomt og uhyggeligt Eventyr. Han har som saa ofte før søgt Tilflugt paa sine Forældres Grav, da en frygtindgydende Skikkelse, iført en snavset Fangedragt og med et klirrende Fangejern om den ene Fod, dukker op og kaster sig over ham. Han tror, at hans sidste Time er kommen, men da han har gjort Rede for, hvem han er, og hvor han bor, og aflagt et højtideligt Løfte om at ville bringe sin Plageaand noget Mad og en Fil, faar han dog Lov at gaa ...

Det er en saare forskræmt lille Pip, der vender tilbage til den gamle Smedie, hvor han har sit Hjem, og han vover ikke engang at betro sig til sin Svoger, Grovsmeden Joe Gargery, — hans Perleven og Fortrolige. At han ogsaa er tavs over for sin Søster er ikke saa mærkeligt, for denne kolde og egoistiske Kvinde, der ikke alene tyranniserer ham, men ogsaa sin brave og højsindede Ægtefælle, staar ikke hans Hjerte særlig nær. Drengen ser ikke anden Udvej end i Smug at tilegne sig de forskellige Ting, han har lovet at skaffe til Veje, men hans Samvittighed mindskes, da han ser den undvegne Fanges Glæde og Taknemmelighed over ikke at være blevet forraadt. Allerede den samme Aften falder imidlertid Flygtningen i sine Forfølgeres Hænder, og ikke uden Medlidenhed ser Pip ham blive ført ud til de sorte, slimede Fangeskibe, der ligger forankrede ud for Kysten hinsides Mosen ...

Vor lille Helt har haft sin første store Oplevelse — og et Aar efter faar han sin anden. Han bliver nemlig indført i Huset hos en rig og sær, halvgammel Dame, Miss Havisham, med hvis Plejedatter, den forældreløse Estella, han skal lege, og denne yndige, lille Pige gør straks det dybeste Indtryk paa ham. Var dette ikke sket, havde han næppe gentaget sit Besøg, — for alt, hvad han ser og hører i det skumle, fængselslignende Hus, der er hendes Hjem, kan ikke andet end fylde ham med Undren og Rædsel ... Den halvt afsindige Miss Havisham, hvis Forstand formørkedes,

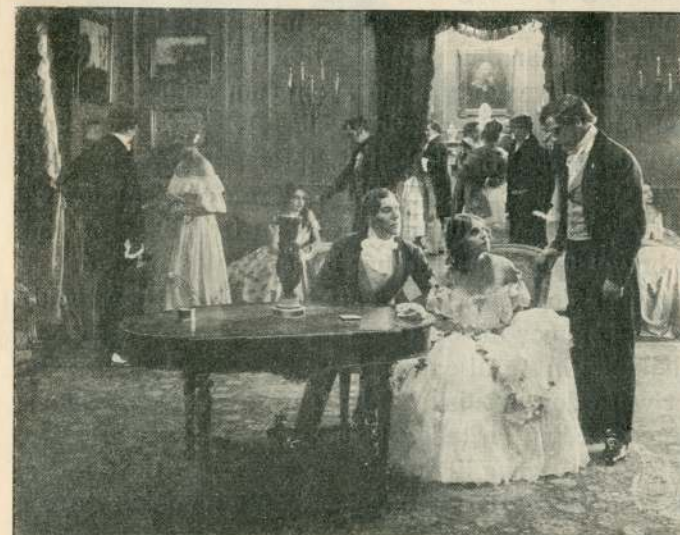

Mødet med den flygtede Fange

Ud i den store Verden.

og for hvem Tiden gik i Staa hin Dag — hendes Bryllupsdag — for mange, mange Aar siden, da hendes uværdige Kæreste knuste hendes Hjerte ... Spisestuen, paa hvis Bord alle de Herligheder endnu troner, der var tiltænkt Bryllupsgæsterne ... hele den store, forfaldne Bygning, hvor Tapeterne hænger i Laser, og Rotter og andet Kryb uforstyrret driver deres Hærværk. — — — I disse knugende Omgivelser er det, at Estella vokser op, og hendes Plejemo'r, der foragter Menneskene, som hun foragter Livet, har arbejdet maaltbevidst paa at dræbe alle gode Følelser i hende for at gøre hende til en kold og beregnende Kokette ... Pip forstaar da ogsaa snart, at det er en hjerteløs og lunefuld, lille Skønhed, han har kastet sin uskyldige Kærlighed paa, men alligevel slipper han hende ikke. Hvor meget ondt, hun end gør ham, — hvor mange

Skinsygens Vugge.

TLF. VESTER 8258.

Den smarte Dame

KØBER ALTID SINE STRØMPER

Værnedamsvej 18

American Lady

Sidste Nyheder i stribede, tærnede samt Silkestrømper i alle Farver.

BREINING'S
Alabaster Creme

er et udmærket Middel mod ru og sprukken Hud. Cremen opsuges fuldstændigt i Huden og gør denne blød og smidig i Løbet af kort Tid. Alabaster Creme er en glimrende Ansigtscreme, der fjerner Støv og renses Porerne. Udmærket Underlag for Pudder.

Faas i alle Parfumerier, Apoteker og hos Materialisterne Landet over.

TATOL
Barbersæbe
PR. STK. 65 ØRE

Tæt og holbart
Skum.

Faas overalt!

Le Vrai Chic
 Salon for
 Pariserkjoler
 Bluser og Linned
 Jernbanegade 5 Mezz
 Telf. Byen 7989

Stadig Nyheder
 direkte fra Paris

Den lille **NILFISK**
 Støvsuger Type L¹

Rensning af Tæpper foregaar hurtigere og bekvemmere med den lille Nilfisk end med en Kost, man undgaar Ophvirvling af Støv, og Luften forbliver ren. Den slider mindre paa Tæpperne end Kost og Fejemaskine, og Sand og andre Urenheder, der ligedybt nede i Tæppet og efterhaanden gnaver Ulden i Stykker, fjernes.

Desuden fabrikerer
 vi 4 andre Typer.
 Forlang Katalog.

A/s FISKER & NIELSEN
 PETER BANGSVEJ NR. 30 - TELF. 9650

Store Løfter ... og Forventninger.

Taarer, han end kommer til at fælde for hendes Skyld, — — — hun bliver dog ved at være hans Hjertes Dronning!

Saa sker det en Aften, da han og Joe har en hyggelig Stund i Byens stilfærdige Kro, at Miss Havishams Sagfører indfinder sig og meddeler dem, at en Person, der ikke vil have sit Navn frem, har deponeret en større Pengesum hos ham, og at Pip for disse Penge skal gøres til Gentleman. De to Venner kan ikke tro andet end, at det er den sære, gamle Dame, der staar bag, — og de skynder sig hjem til Smedien for at fortælle den glædelige Nyhed. Skæbnen vil imidlertid, at Mrs. Gargery aldrig skal faa at vide, hvilke store Forventninger hendes lille Broder nu har Lov til at nære, — for hun har den samme Aften været udsat for et morderisk Overfald, — og skønt hun slipper fra det med Livet, bliver hun aldrig sig selv mere, men kun en dødsmerket Stakkel, hvis Forstand er borte. Der er ingen, der ved, hvem Forbryderen er, men Joe og Pip har Mistanke til Smedesvenden Orlick, — en raa og brutal Fyr, som altid har hadet den Overfaldne ... Der gaar dog næsten en halv Snes Aar, inden Sandheden kommer for en Dag, — og i Løbet af disse Aar udvikler Pip sig til en køn og sympatisk Yngling. Takket være den mystiske Velgørers eller Velgørerindes Penge, er han virkelig blevet en fuldendt Gentleman og har nu Adgang til de fornemme Kredse, i hvilke ogsaa Estella færdes. Hun ejer stadig hans Hjerte, og skønt hun lader kold og ufølsom, opgiver han dog ikke Haabet om, at den Dag skal komme, da hun ser,

... Det regnede den Aften, da den ukendte Velgører demaskerede sig.

hvor tomt og indholdsløst hendes Liv er, og da hun lærer at forstaa, at Kærligheden er det største af alt.

Saa hænder det en Aften, da han vender hjem fra et Bal, hvor Estella som sædvanlig har pint og saaret ham, at han finder en Fremmed i sin Stue, — en grov og kluntet Mand, i hvem han til sin Overraskelse genkender den frygtindgydende Straffefange, der engang var ved at skræmme Livet af ham. Og nu faar han at vide, at det er denne Mand, der er hans Velgører, — at det er Abel Magwitch, den deporterede

Orlick, Smedesvenden.

NIELS **MOGENSEN**
 * DAME-KONFEKTION *
 VIMMELSKAFTET 44. JORCKS PASSAGE

Efteraarsfrakke!

Dansk Fabrikat

98 Kr.

Ima Eskimo Stof, Lastingsforet & Mellemfoer
 (Leveres ogsaa med Skindkrave)
 Alle Størrelser og Farver kan leveres
 Alle Arter Frakker paa Lager til rimelige Priser

Se Passage-Vinduerne!

... Oprøret.

Fororyder, der har Krav paa hans Taknemmelighed! Da brister alle hans store Forventninger, — han føler Jorden glide bort under sine Fødder, og han væmmes ved sig selv, — ved dem, der har ladet ham blive i den Tro, at det var Miss Havisham, han stod i Gæld til, — og ved *ham*, der saa brutalt har revet Bindet fra hans Øjne. — — —

Men da han hører, hvilke Ofre Abel Magwitch har bragt for at kunne gøre noget for den fattige, lille Dreng, der i sin Tid gjorde noget for *ham*, og da han forstaar, hvilken Fare den for Livstid Deporterede har udsat sig for ved at vende tilbage, blødgøres hans Hjerte, og han lover sig selv ikke at bringe noget Skaar i den gamle Mands Glæde. — — — Han viser ham en taknemmelig Søn's Kærlighed, skjuler ham hos sig og søger at finde en gunstig Lejlighed til at faa ham bragt i Sikkerhed i et Land, hvor ingen Fare truer. Men Begivenhederne udvikler sig paa en Maade, der faar alle hans Planer til at strande. Smedesvenden Orlick, der har sine Grunde til at frygte og hade ham, opdager nemlig hans Hemmelighed, — og samtidig med, at han lokker ham selv i et Baghold, forraader han Straffefangen til Politiet. — Ved en næsten mirakuløs Hændelse frelses Pip dog i sidste Øjeblik fra at falde som Offer for Orlicks djævelske Ondskab, — og paa Fængslets Sygehus genfinder han sin Velgører. Den jagede Mands Livslys er

... Og setefølgelig.

ved at slukkes, og med sin Protegés — sin Gentleman's — Haand i sin forlader han glad og lykkelig den Tilværelse, han ikke havde forstaaet at faa det bedste ud af...

— — —
Tunge og haarde har de Prøvelser været, som vor Helt har maattet gennemgaa, — og endnu venter der ham en forfærdelig Oplevelse. Han ser — uden at kunne hjælpe — Miss Havisham lide Døden paa en Maade, der faar Blodet til at fryse til Is i hans Aarer, men da svinder hans sidste Kræfter ogsaa, hans Nerver bryder sammen, og i lang, lang Tid er baade hans Forstand og hans Liv truet. Han kan ene og alene takke Joe for, at han omsider bliver sig selv igen, og det glæder ham derfor oprigtigt, da han snart efter ser sin trofaste og opofrende Ven forenet i et lykkeligt Ægteskab med en smuk og blomstrende, ung Pige, der er den hjertensgode Smed værdig... Selv har han forlængst opgivet at finde Lykken og har besluttet at rejse bort for at begrave sine Haab og sine Drømme i et fremmed Land... Men saa sker der det forunderlige, at han møder Estella igen, — ikke den kolde, beregnende Kokette, han har forladt, men en helt forandret Estella, — en blid og elskende Kvinde, der har fundet sig selv og lært at foragte det Liv, hun har ført... Og med *hende* ved sin Side gaar han ud til et nyt Liv med nye, store Forventninger.

Sidste Billede af Priscilla Dean.

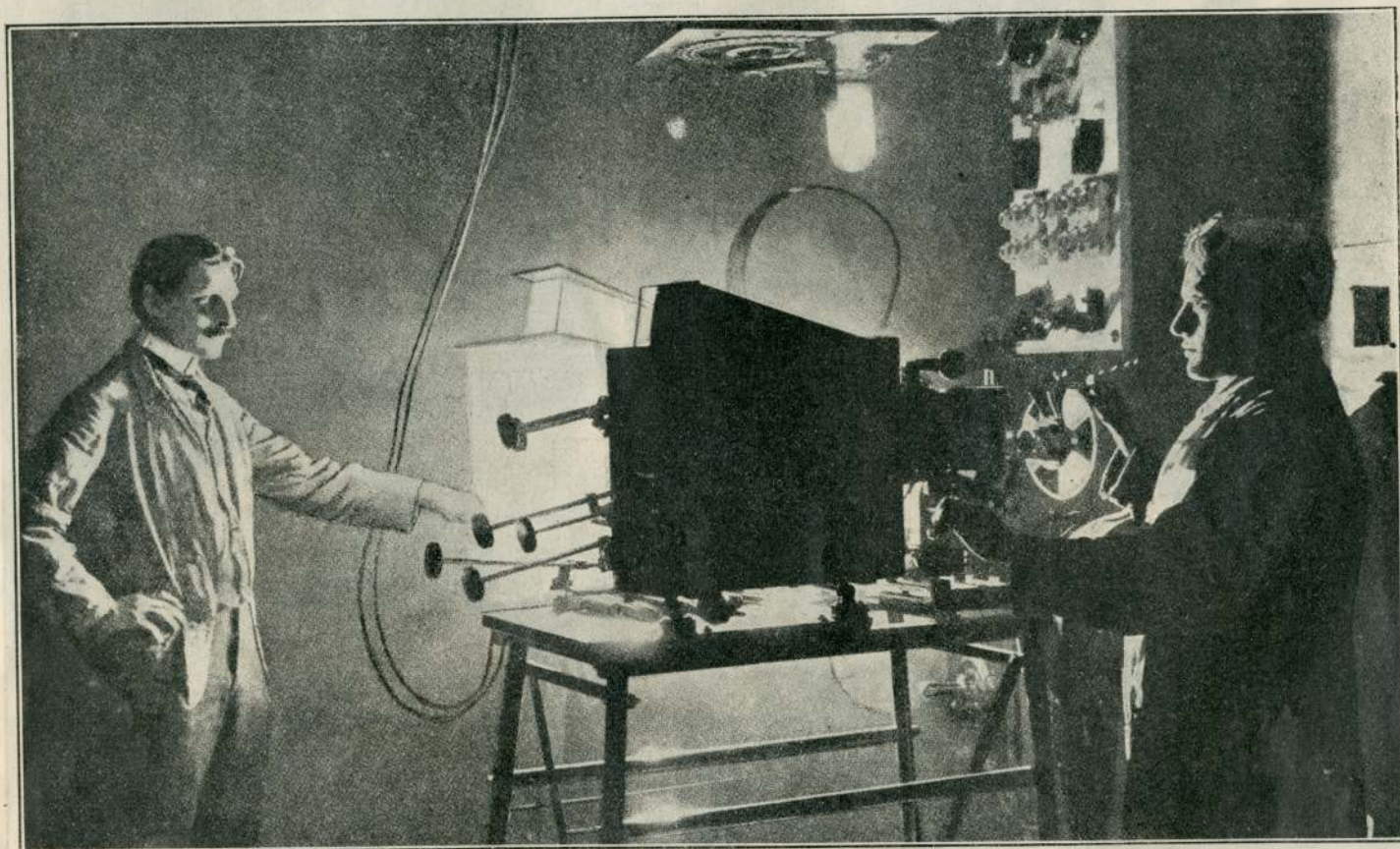
Et Besøg bag Biografteatrets Kulisser.

2 Mand har bestandig nok at gøre deroppe. Den ene med at dreje selve Fremvisningsapparatets Haandsving, den anden med at rulle den Film, der lige er forevist, over paa en anden Spole, saaledes at den atter er klar til at vises frem for Tilskuernes beundrende Blikke, og vel at mærke med den rigtige Ende forrest.

Gennem 3—4 smaa Ruder har man Udsigt over Forevisningssalen, og gennem en af disse følger Ope-

Der skal Øvelse til altid at træffe det rette Tempo, rørende Scener skal køres langsomt, komiske Numre hurtigt, hvorved Komikken forøges, og under det hele skal han spejde ud gennem sit Kighul og passe, at Billederne staar skarpe og træffer netop midt paa det hvide Lærred.

Da jeg har staaet nogen Tid i det lille Rum og set Operatøren anspændt spejde frem og passe sin Maskine, der rasler rundt med rasende Fart, føler

ratoren ved Apparatet Billederne og sætter Farten op eller ned, som han synes, det kræves.

Apparatets Kulstænger gløder og udstråler en mægtig Varme. Sommerdage kan her være over 40 Grader, og Folkene maa arbejde halvnøgne for at holde det ud.

Spektakel er her ogsaa. Apparatet klipper og klapper, idet Filmen suser forbi, og man maa raabe højt, hvis man vil overdøve dets evige Larm.

Musiken nede fra Salen kan man ikke høre herop, men man har dog Forbindelse med den.

Manden, der drejer Apparatet, har en Telefon, der gaar til Pianisten, og forekommer der nu i Filmen en Scene, hvor der danses eller lignende, ringer han op, lidt før disse Billeder kommer, og Pianisten holder sig klar.

Operatøren, der drejer, har i det hele taget meget at gøre og skal være en Mand, der kender sit Kram.

jeg det ligesom hin Vinternat jeg susede over det flade Fyns Land paa Ekspressens Lokomotiv.

Der er noget af det samme over de to Skikkelser, Lokomotivføreren, der spejder ud i Natten efter det røde og grønne Lys og Operatøren her, der stirrer ud i Salens Mørke.

Pludselig standser den klaprende Lyd. En Akt er forbi. Operatøren tænder det elektriske Lys i Salen, Nu skulde man tro, at der blev holdt Hvil heroppe, men det er der skam ikke Tid til.

Den lige fremviste Film tages af Apparatet, den nye sættes paa. Projektørens Kulstænger skiftes, og alt er klart igen.

Et Øjeblik efter gaar det atter løs, Filmen suser gennem Maskinen, og alle de mange i Salen ser paa Filmen og tænker med Glæde eller Sorg paa disse imaginære Personer — de levende Mennesker i Operatørrummet tænker ingen paa.

Hilsen fra

BUSTER KEATON

Verden er saa trist og uhyggelig for Tiden, og Sommeren er saa vaad og kold, at man maa holde fast paa de faa oplivende Momenter, der findes. *Buster Keaton* er et saadant Moment, og vi vil derfor bringe nogle Billeder af ham

for at glæde vore Læsere, hvem Landliggeriets Trængsler og Ørentvi-
stenes smæk-smæk paa Fisker Madsens Nøddetræsbordend-
nu staar i Sindet.

Paladsteatrets faste Publikum kender *Buster Keaton* som en af Verdens morsomste Mænd, og ogsaa i Vinter har vi sikret os en Række nye Film med ham i Hovedrol-
len. Han har aldrig været morsommere end i disse Film, og medens han selv ser dybt tragisk ud, faar han os andre til at juble.

Der er Petra, og jeg har ingen Slips paa!

»... Hvem der nu blot kunne smile.«

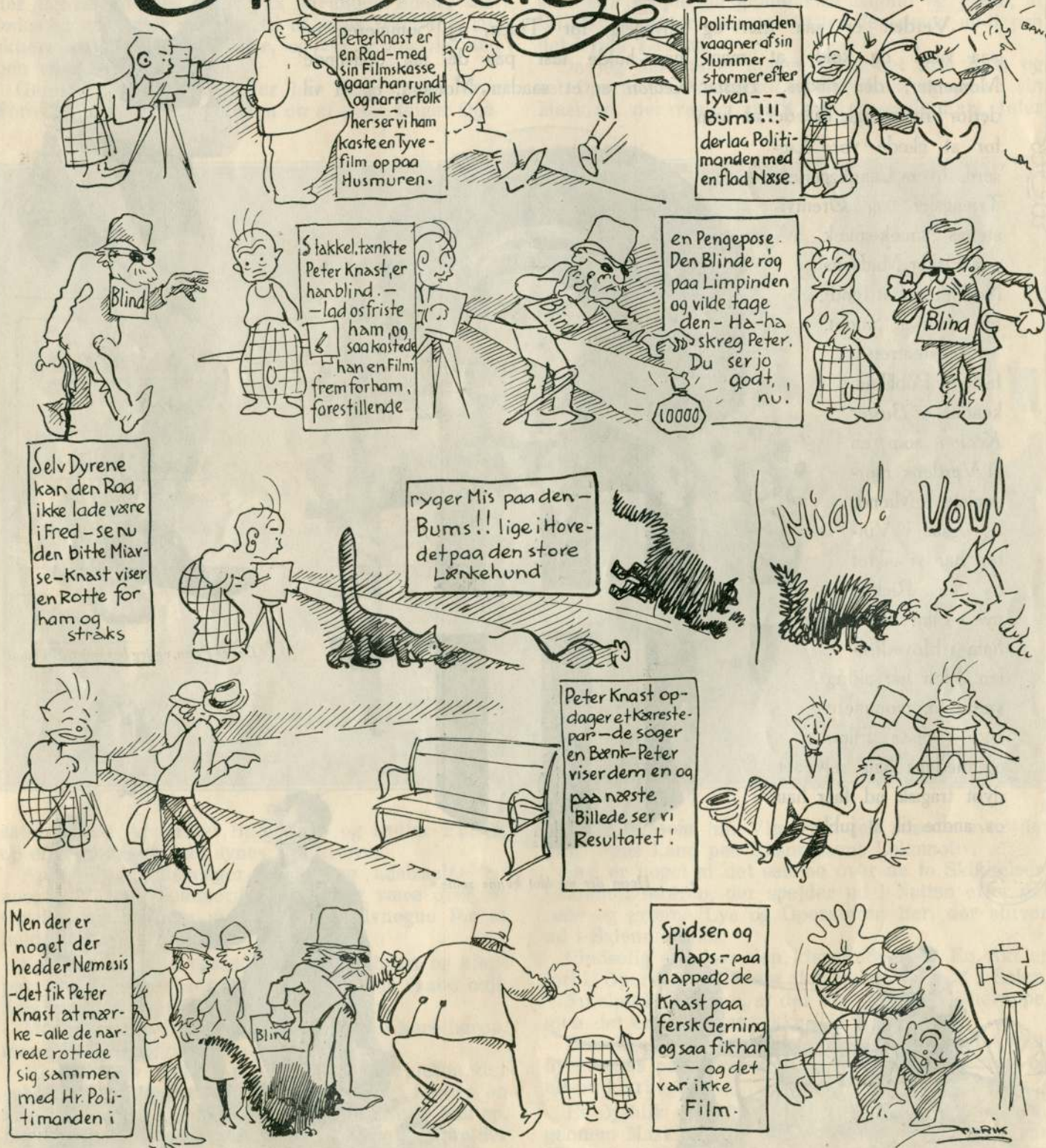

Drosker er dyre i Amerika, men man kan hjælpe sig.

»... Sig nu at De elsker mig, før mit Ben sover!«

Et Bedrageri

Hvorledes „Doug“ blev Filmskuespiller.

Hvorledes Chaplin kom til Filmen, ved vistnok de fleste, men hvordan det gik til, at Douglas Fairbanks gav sig hen til noget, som den Gang kun havde en problematisk Fremtid, det har ikke før været fortalt.

Fairbanks var Skuespiller og havde en lovende Fremtid for sig... En Aften besluttede han sig til at gaa hen og se Griffith's »En Nations Fødsel«, som havde en mægtig Sukces — til almindelig Forbavselse. da Foretagendet med denne vældige Film blev betragtet som et Vovespil, som i alle Tilfælde ikke kunde laves om. Det var al den Tale om denne Film, der fik Fairbanks til, en ledig Aften, for at slaa et Par Timer ihjel, at gaa ind paa en af New Yorks Biografer for at se, hvad »En Nations Fødsel« var for noget. Han kendte meget lidt til Film dengang. Men den blev for ham, som for saa mange andre, en Aabenbarelse, og han forlod Biografen som et Bytte for en Strøm af nye Tanker. Han saa den store Mulighed Filmen gav, at kunne naa langt flere Menne-sker, end man kan gennem en Talescene. Samme Aften talte han med nogle Venner og nævnede, at hvis han kunde faa Griffith som Leder, vilde han sige Talescenen Farvel — og hellige sig Filmen. Hans Idé var en Træffer — ad Omveje kom dette for Griffiths Øre, han bad Fairbanks om at gøre et Forsøg. Paa dette Forsøg kom Fairbanks ind ved Filmen, og er siden blevet det, som hele Verden ved.

Fairbanks Vitalitet synes at være et Fænomen. Han er dog en 38 Aars Mand, men spændstig som en

Lad Deres
Haar
permanent
bølge
—○—
Holder i Vask

Fineste Udførelse hos

Frk. Dagmar Møller
Østergade 8

Agnes Møller
Vesterbrogade 31.

Største Udvalg i
Pariser Modelkjoler
Bluser - Jumper - Nederdele
Specialitet: Alt færdigsyet til svære Damer

Specialforretning
pyntede
Damehatter

Originalt Pa-
riser Nyheder
kopierede i elegant
og prisbilligt Udvalg

Jens Jacobsen
29 KØBMAGERGADE 29
Telefon Nr. 13029

LIBERTY
LIBERTY
2, Palægade

har det største og smukkeste
Udvalg i

engelske Cretonnes
til Gardiner og Møbler.

Priserne rimelige.

Vask Deres Haar!
Intet tilfredstillende Dem bedre end

TATOL
Champoing
PULVER

Dreng og altid i Bevægelse. Han er en menneskelig Dynamo-Maskine, som overfører »fysisk Opdragelse« til Filmen og en moderne Udgave af Kong Arthur's Riddere, thi Ridderlighed er ikke blot hos ham en Egenskab, det er hans Væsen.

Han ser bedre ud i Virkeligheden, end paa sine Film, forsikrer en Medarbejder i »Los Angeles Evening Herald«.

I Virkelighed ser man jo ogsaa hans Ansigt i Hvile, uden de mange Linjer, som hans »Films-Grin« skaber i Ansigtet og »det ligger mig fjernt at ville smigre et Medlem af mit eget Køn«, siger Journalisten, men denne slanke, ranke og spændstige Mand var virkelig noget at se paa. Vi har fortalt, hvorledes Fairbanks kom til Filmen. Til Scenen kom han lige saa uventet. Hans Fader var en litterært interesseret Jurist i Denver, og blandt de Kunstnere, der kom i Faderens Hjem, var en ældre Skuespiller Frederik Ward. I New York mødte Ward en Dag den da syttenaarige Douglas, som skulde besøge Princetons Højskole.

Ward spurgte ham, om han vilde ind ved Teatret. Douglas svarede uden Tøven ja, skønt han fem Minutter i Forvejen ikke havde haft en Tanke i den Retning. Han begyndte straks at studere, og Aaret efter, 1901, var han klar til at debutere. Han havde læst Fransk, fægtet, danset, læst Shakespeare og studeret Musik — det kan dog nævnes, at han havde været en ivrig Amatørskuespiller og altid sværmet for Scenens Helte. Han debuterede i Bulwers »Richelieu«, hvor han blandt andet havde en Replik: »I Ungdommens Leksikon findes ikke et saadant Ord, som mislykkes«, en Frase, som han siden gjorde til sin Parole. Nogen særlig Lykke synes han ikke at have gjort fra Begyndelsen, han maatte gaa langsomt, Trin for Trin, han som andre. 21 Aar gl. havde han Engagement paa Old Princess Theatre, og var den yngste mandlige Stjerne paa hele Broadway. Derefter kom nogle Aars Tournéer, hvor han ogsaa studerede, han læste ved Denvers Højskole, gennemgik Denvers Militærakademi og Colorados Musikhøjskole. Og saa kom Omslaget, som vi før har fortalt, da Griffith engagerede ham for en Gage af 2,500 om Ugen — en høj Begyndelsesløn! Det var ved samme Tid, at flere kendte amerikanske Skuespillere forsøgte sig ved Filmen, men ingen har der faaet et Navn som Fairbanks. »Man kan ikke skabe Stjerner ved at trykke deres Navne med store Bogstaver«, siger han selv, det er Publikum, ikke Direktørerne, der gør dem. Publikum vil have, søger og finder sine egne Stjerner, og det behøves kun et Par Film, for at Populariteten skal være der. Men nu gælder det Forfatterne, Manden der tænker og skriver, hvad andre udfører.

OMEGA
Uhret, De kan stole paa

Kgl. Hof Leverandør.

P. A. Buchtrup,
Kolonial-, Delikatesse- og Vinhandel.
Telefon 64 og 65. Aarhus. Leverandør til Hotellet.

Golftøjer
Strømper
Silke og Flor
Guldsmedgade 16
Henrik Stæhr 16

Aarhus Kiosk-Selskab
Budbesørgelse · Fest-Telegrammer.
Billetter til Aarhus Teater og Regina-Teatret bestilles igennem Telf. 888 og 41 samt i Kioskerne.

Største Udvalg!

LOMMEKNIVE OG SAKSE

HJALMAR PEDERSEN „Regina“
Tlf. 5293.

Dansk Lædervarefabriks Filial
— Regina —
er billigst!

Kurvemøbler.
en gros Priser.
Leverandør til Hotel-
ler og Private.

Lageret Havnegade 4.
Telf. 3460. M. Rasmussen. Telf. 3460.

Gredsted's Bureau
Bureau for moderne Reklame
TELEFON 4646-4647 · STATSTELEF. 46

AARHUS PAPIRFORRETNING
FREDERIKSGADE 34-36
TELEFON 1111-1112

POSEFABRIK - PAPIR EN GROS
KONTORARTIKLER BOGTRYKKERI

Drik Friskmalet, friskbrændt, fineste Aroma.

Storch's
Jul. A. Jørgensens Eftf.
Guldsmedgade 27. Tlf. 361. **Kaffe**

Handelsgartner A. Jørgensen,
Mejsgade 91 - Telefon 2457
anbefaler sin Forretning i det ærede Publikums
velvillige Erindring. Ordres ekspederes omgaende.

O. STINIUS HANSEN
anbefaler sit 1ste Klasses billigste **Dame- & Herreskræderi.**
Nyeste Mode. - Flotteste Snit. - Reparationer udføres.
Sct. Paulsgade 11 c, Kj.

BØRNEHAARPLEJE.
Specialitet: Medicinske Hovedbade med elektrisk og Haandmassage.

Fru ADLER PETERSEN
Teatrets Friserinde,
Søndergade 17, 1. Sal. — Telefon 2199.
(Ovenover Standard Mønstreforretning).

Min Barber- & Frisørsalon
anbefales.
Haarklipning 70 Øre. = Barbering 20 Øre.
Hurtig og proper Betjening.
Ærbødigt **CHR. EIDORFF,**
Hj. af Ingerslevs Plads og Montanagade.
NB! 5 Mands Betjening.

Drejerarbejde saavel til Private som til Forhandlere.
1ste Kl.s Arbejde. Billigste Priser.

H. B. THOMSEN - Frederiksgade 23.
Telefon 3883.

Gredsted's Bureau
Bureau for moderne Reklame
TELEFON 4646-4647 · STATSTELEF. 46

Danmark er — takket være »Nordisk Film« — ved at blive kendt ude i den vide Verden som det Land, hvor man bedst forstaar at give den store engelske Digter *Charles Dickens'* mægtige og brogede Billedgalleri

Kød og Blod. I Aar vil en ny »nordisk« Dickens-Film starte i Kampen om Verdenssucces'en — det bliver Romanen »David Copperfield« med selve *Frederik Jensen* (fra »Nørrebro«) som Mr. Micawber!

Mere om Sæsonens store danske Films-Nyheder!

(Fortsat fra Side 2).

Og — hvorfor ikke bekende Kulør? — det er dette, det i første Række kommer an paa i en Film! Jo mere enkel Historien er fortalt, jo mere menneskeligt Personerne fremstilles, — des bedre Publikumsfilm! Dette slaar aldrig fejl, hvorimod vi jo tit har set Film, der — tiltrods for at de var sat op med Pomp og Pragt og havde den mest glimrende »Stjerne« — uhjælpelig »faldt«, d. v. s. langt fra svarede til Forventningerne.

Men ogsaa hvad angaar »Udstyret«, er vi kommet godt med herhjemme. Enhver Film faar nøjagtig den Ramme, den maa have for at blive virkelighedstro. Endogsaa Filmatiseringerne af Dickens' Romaner er indlagt i en stilægte gammel-engelsk Kolorit, der har vakt Beundring i Digterens Fædreland.

I de sidste Aar har vi igen mærket, hvorledes Smagen herhjemme — og i Udlandet — atter vendte sig mod Film af Karakter som »Nordisk

Films Co.«s Produktion, — og de største Træffere (»Kan disse Øjne lyve?« in memoriam!) herhjemme var i den forløbne Sæson »nordiske« Film!

— — —

I den nu aabnede Sæson har »Regina-Teatret« Adgang til at vælge mellem ikke mindre end 11 — elleve — »nordiske« Film, hvoraf hver enkelt sikkert vil faa Succes'ens — den store Succes' — Udtraabstegn plantet efter sin Titel.

Om alle disse danske Frembringelser vil komme frem paa »Regina«s Scene, er det naturligvis i dette Øjeblik ganske umuligt at sige.

Men eet er sikkert: de bedste af dem, de eklatanteste Træffere vil »Regina«s Publikum faa at se. Vi har allerede — i nærværende Blads sidste Nummer — nævnt Navnene paa disse store danske Nyheder. I et senere Nummer skal vi yderligere dvæle ved nogle af dem, for at Læserne kan se, hvad de har at glæde sig til i Sæsonens Løb!

Hr. *Poul Reumert* — i flere Aar Dagmarteatrets førende Kraft paa Sværdsiden, nu tilkaldt for at medvirke ved det Kgl. Teaters Renæssance — udfører Hovedrollen i Nordisk Films Co.s Filmatisering af Oberst Rist's bekendte Fortælling fra Svenskekrigens Dage: »Lasse Månsson fra Skaane«. Det er en Film, som alle Danske maa se!

STORE FORVENTNINGER

Produktion: Nordisk Film, 1921.

Manuskript: Laurids Skands efter Charles Dickens roman af samme navn. (Great Expectations, først fremkommet i magasinet All the year round, 1860-61, London).

Instruktør: A. W. Sandberg.

Kamera: Louis Larsen og Einar Olsen.

Dekorationer: Carlo Jacobsen.

Medvirkende: Martin Hertzberg og Harry Komdrup (Philip Pirrip, kaldet Pip som dreng og voksen), Gerhard Jessen (Joe Gargery), Ellen Rovsing (Mrs. Gargery), Peter Nielsen (Dolge Orlick), Emil Helsingreen (Abel Magwitch), Marie Dinesen (Miss Havisham), Esther Kjør Hansen og Olga d'Org (Estelle som barn og voksen), Egill Rostrup (Mr. Jaggers), Ellen Lillien (Biddy), Hjalmar Bendtsen (Herbert Pocket) og Alfred Meyer (onkel Pumblechook).

A. W. Sandbergs fire Dickens-film fra første halvdel af 1920'erne er et af de berømte kapitler i den danske filmhistorie, som Sandberg selv er et af dens store navne. De fremkom i en tid, hvor dansk film var saktet agterud. Amerikanerne var ved at erobre verdensmarkedet, og svenskerne havde med deres kunstneriske filmproduktion taget vinden ud af sejlene fra dansk film, der for ikke så længe siden havde været ikke blot Nordens førende, men blandt de betydeligste i verdensproduktionen.

»Nordisk Film« var ude efter at erobre sin tabte position tilbage, og især gjaldt det de angelsaksiske markeder, som var gledet dansk film af hænde under verdenskrigen. Konkurrencen var hård, men den var endnu mulig i en tid, hvor filmen ikke havde fået ord, og sproget ikke på forhånd beskær de små landes eksportmuligheder. Men hvordan gribe sagen an? Det var de filmatiserede romaners periode, og som modtræk mod svenskerne, der tyede til det svenske landskab og i det fik skabt kunstværker med dramatisk nerve og menneskelig sandhed, besluttede Sandberg sig på »Nordisk« for at filme en verdensforfatter. Han ville give det store publikum *Charles Dickens* i billeder.

Ideen er ikke ilde – især ikke om den var blevet grebet an under inspiration af filmens ny signaler. Amerikanerne var i fuld gang med at sende store dramer ud, som var film – skabt med nerve og rytme, med vægt på den bevægelige dramatik og den koncise handling. Men Sandberg havde fået sin filmuddannelse i Valby, hvor det var teaterskuespillerne, som dominerede, og meget lidt af det, der da var fremtidens løsen i filmen, man mestrede i de hjemlige ateliers. Det blev *Carl Th. Dreyer* og *Benjamin Christensen*, der skulle pege fremad.

Dickens ejer den handling, som kan bruges af filmen. Men hans vældige romaner er af en bredde og rigdom i episoder og karakterer, som gør, at der skal den stærkeste beskæring til, for blot at få hovedlinierne af hans romaner på lærredet i en rimelig og overkommelig form. Først langt senere er det i nogen grad lykkedes englænderne at filme de brede romaner, og den helt vellykkede Dickens-filmatisering har vi endnu ikke set, selvom *David Lean* netop med »Store Forventninger« i fyrrernes sidste halvdel har præsteret en af de bedste Dickens-filmatiseringer.

Nu besluttede Sandberg, som var bestemt til at være Nordisk Films trumfkort i kampen om verdensmarkedet, at det skulle være med Dickens, slaget skulle slås. Han fik fri hænder og mange penge at arbejde med. Dickensfilmene blev en for sin tid enorm økonomisk indsats; ulykkeligtvis betalte de sig aldrig. De blev modtaget med jubel, beundring og til sidst endog knæfald herhjemme; de gjorde sig smukt på det skandinaviske marked, selvom svensk kritik i nogen grad kimsede ad dem og fandt dem tårevædede og gammeldags allerede ved fremkomsten. Men dette var ikke nok til at bære dem. Det slemme var, at de ikke gjorde sig i udlandet – i hvert tilfælde ikke tilstrækkeligt. Tyskerne syntes, de var støvede, og sentimentale, og trods nette udtalelser fra adskillige sider anerkendte englænderne ikke den danske Dickens-opfattelse. Den store fortællers landsmænd

savnede i Sandbergfilmene den robuste humor og det bid, der for dem er karakteristisk for forfatteren, der så ofte er inspireret af sociale forhold og sjældent går af vejen for at sætte tænderne i, hvor han kan. De anerkendte dog – ja, forundredes endog – over den sikre billedstil, der gav pittoresk illustration til Dickens milieuer; og de beundrede enkeltprestationer i filmene. Men i det store og hele slog de ikke igennem i England, og endmindre i USA, hvor den koncise handling, møntet i knappe og rappe situationer, allerede forlængst var de store ny instruktørers vandmærke og krævet af det enorme publikum, filmen vandt i tyverne. De danske Dickensfilm forekom – og med rette – langsomme, tøvende og vage i deres kultiverede sentimentalitet. Bevares det var nydeligt, men det bed ikke. Sært kunst har altid kun været for de få.

Nordisk Film tabte slaget om verdensmarkedet med Dickensfilmene, men alligevel skabte Sandberg med de bedste af dem værker, som har en værdig plads i dansk filmhistorie. Man føler kunstnerens hånd og ånd i dem. De er film med mange kvaliteter, men desværre ikke de kvaliteter som førte videre frem i filmens udvikling. De blev hængene i teatrets typekunst og fotografens billedmaleri, men på begge punkter er de excellente. De hævder sig ved den smag, den stil og den vemodige skønhed, Sandberg har givet sine film. De er endnu værd at se, selvom kvaliteten er svingende og filmene langtfra lige gode.

De fire film er »Vor fælles ven«, 1919, »Store forventninger«, 1921, »David Copperfield« 1921 og som punktum for serien »Lille Dorrit« fra 1924. Den sidste er så givet den ringeste, hvor fejlene tager magten. Sødmen nærmer sig her det vamble, langsomheden bliver fatal. Optakten med »Vor fælles ven«, har ypperlige momenter og er måske den friskeste af filmene ved romanens egen pirrende dramatik. Men helest er de to midterste. Mesterstykket i Sandbergs Dickens-række er førstehalvdelen af »David Copperfield« – ikke mindst ved den humor, Sandberg her undtagelsesvis har fået med, uforligneligt koncentreret i *Frederik Jensens* Mr. Micawber. »Store Forventninger« hævder sig især smukt ved den helhed, Sandberg har fået ud af den slyngede fortælling. Hvad man savner mest af bogen er de mystiske træde bag handlingen, som forbinder et par af dens hovedpersoner. Men heller ikke dens passager af befriende humor er kommet tilstrækkeligt frem. Sandberg har først og fremmest villet givet sin version af historien med et skær af vemod, som kun den allersidste episode forgylder med et blegt lykkesmil; hvorved det følelsesfuldt sentimentale understreges. Efter at Pip har gået så grusomt meget igennem, synes det endelig at skulle blive til gode dage for ham og Estella. Men hovedstemningen i »Store Forventninger« er nobel tristesse, krydret med nogle glimt af uhygge, der er blandt filmens bedste optrin.

»Store Forventninger« er en af de senere Dickens-romaner, og i den, som i dens efterfølger hos Dickens og forgænger hos Sandberg »Vor fælles ven«, er visse kriminaltræk af stor betydning. De giver disse romaner en mystisk spænding, som udmærket kunne være udnyttet i filmen. Men Sandberg er ikke først og fremmest ude for at lave spændende kriminalfilm. Og han er det mindre i »Store Forventninger« end i »Vor fælles ven«, der i flere afsnit spiller stærkt på det gyseligt spændende. I »Store Forventninger« er det hovedpersonens livsudvikling, Sandberg vil male for os.

Til sine Dickens-film havde han to medarbejdere – udover den udsøgte skuespillerstab – som har været af uhyre betydning for filmene og ham selv. Dickens romaner er som bekendt umådelige, der måtte beskæring til. Situationer måtte udvælges, og – hvad der var mindst lige så vigtigt – de måtte forbindes gennem tekster. Ved sin indsats her er det *Laurids Skands* har indskrevet sit navn lige så varigt i Dickensperioden i dansk film som Sandberg. De to var venner, hvor forskellige de end var; men de blev tillige et sjældent vellykket arbejdsteam. Skands kloge og sikre beskæring af romanerne har været til stor støtte for Sandberg, (det ses indirekte af svagheden i »Lille Dorrit«, som Skands ikke var med til), og selvom hans tekster i dag kan virke en anelse komiske i deres blodrige svulstighed og uhammede sentimentalitet, er der både kød på og nerve i dem. De har stemning som filmene selv. Det lykkedes ham virkelig at binde de episoder, Sandberg ville skildre i sine film, sammen, så tråden i handlingerne er til at følge. Selvsagt må den svinkearinderigdom, den blomstrende, øre frodighed, som er så karakteristisk hos rhapsoden Dickens, gå tabt på lærredet, hvor det gælder koncentration og forenkling; men alligevel myldrer det med figurer, og selvom man springer fra sted til sted, fra begivenhed til begivenhed, er det altid muligt at følge med. Filmene bliver episoder i billeder, men de spredte episoder bindes sammen gennem Skands tekster, der taler et ikke nær så raffineret skildrende men til gengæld mere håndfast malende sprog end Sandbergs forfinede billedkunst.

Den anden medhjælper, som har gjort sit navn berømt ved Dickens-filmene, er dekorationskunstneren *Carlo Jacobsen*. Med sjælden stilsans og ypperlig evne for disposition har han i Valby Mose genopbygget Dickens London og England. Omkostningerne ved Dickens-filmene var opsigtsvækkende, og man forstår det, når Sandberg lader sine billedbøger rulle. For her har vi hele gader i London; vi ser eks- og interiører af en sjælden sikkerhed i atmosfære og stemning. Rummene var rigtige til mindste enkelthed, vuerne og perspektiverne fornemme og berigende for den atmosfærkunst, Sandberg var en mester i at skabe. Carlo Jacobsens scenerier digter med på situationerne, rammer personerne ind, så de af kræse engelske kendere karakteriseredes, som var de taget lige ud af de fornemste engelske Dickens-illustratorers billedskat. Hertil kom, at Sandberg, der selv var avanceret til instruktørtaburetten fra fotografpladsen, ikke blot selv så sine optrin med fotografisk blik, men havde udmærkede medhjælpere i de to fotografer *Louis Larsen* og *Einar Olsen*. Det er i fotograferingen, Dickens-filmene præsterer sine få eksperimenter – i billedernes fortoning, således at det fra skarpt centrumbillede tones ud til den mørke kant. Samtidig anvendes soft focus-linsen, der giver en egen nænsomhed i billedets linier. Sandberg nåede her ypperlige og rent maleriske virkninger, som han senere gentog, ja, forstærkede, da han lavede »Fra Piazza del Popolo«.

Instruktøren vil fortælle sin Dickens i billeder mere end i aktion, og det gør han med denne begrænsning ypperligt ved sin sikre smag i arrangement og fremvisning af de milieuer, personerne lever i. Der er endnu rent dekorative momenter, man kan huske mere end en menneskealder efter, man først så dem. I »Store Forventninger« finder vi et af disse Sandberg'ske kup, hvor billedet i lige grad lever gennem den mægelede dekoration og den fortættede stemning, instruktøren har skabt. Det er scenen, hvor lille Pip første gang er på besøg hos den sindssyge Miss Havisham. Her er det, hun tager ham ved hånden, fører ham over den tomme – men ypperligt stemningsskabende – gang til spisetuen, hvor bryllupsbordet endnu står opdækket fra skæbneøjeblikket i Miss Havishams liv: bryllupsdagen, hvor hendes elskede udeblev, hvorover hun mistede forstanden. Dette dækkede bord, de forvitrede rester af bryllupsdagen, den grålige dug, de vævre sorte biller, som ilær bort, da lyset for en enkelt gang skyld når ind i stuen, og det tommetykke støvlag, der afsløres, da en gaffel flyttes på bordet; man glemmer det ikke, og genser det med samme virkning godt 35 år efter, at man for første gang gøs ved denne uhygge.

Og uhyggen er af megen betydning i »Store Forventninger« – en uhygge som Sandberg nok har fået afskillig inspiration til fra tysk ekspressionistisk film, der netop var i sin vækst i disse år. Efter »Vor fælles ven« blev han jo i 1920 hentet til Berlin af det tyske Primus-film, for hvilket han skabte sin måske bedste – absolut mest stramt dramatiske – film »De fire djævl« over *Herman Bangs* berømte cirkusnovelle. Sandberg kom her tysk film ind på livet og så sig for. Man kan i de uhyggelige indledningsscener af »Store Forventninger«, hvor lille Pip på kirkegården møder straffefangen Abel Magwitch, som senere bliver hans ukendte velgører, finde mindelser af ekspressionistisk uhyggeteknik. Vel gror her ingen al rune, men galgen rager truende op på den øde strandbred, og en »æleknugende ensomhed ruger over landskabet. End mere nervepirrende er Pips drøm efter mødet og den uhyggelige mands trudslar, hvis drengen ikke bringer ham fil og mad. Der er ægte thrillergys i Pips mareridt, hvor han ser Magwitch æder sit hjerte og sin lever.

Et hovedoptrin i »Store Forventninger« er da også af lignende gysfuld art: Miss Havishams gruelige død i flammerne. Netop da Pip har taget afsked med den gamle dame, hvis had til mændene gennem hendes protegé Estelle, som hun opdrager til at knuse mænds tjeter, har ødelagt den arme drengs barndom, antænder et stearinlys slæbet på hendes ældgamle brudekjole. Som en levende fakkelt styrter hun gennem stuerne. Trick'et hvorved dette blev muligt, udfandtes af Louis Larsen og Carlo Jacobsen – fortæller *Knud Overs* i sin varmt beundrede Sandberg-bog – og man må sige, at selv i dag virker det uhyggelige optrin med fuld illusion.

Overfor disse grumme scener står så dels familieoptrinene af vekslende karakter, fra det fattige smedehjem hos Joe og Søsteren, givet med en solid realisme, til det elegante selskab, som den voksne Pip får indpas i, da han er blevet »gentleman« ved den ukendte velgørers penge til sin opdragelse, der vises med kultiveret teatersmag, yderst korrekt i 1840-kostymer og interiører. Af en egen rolig og sober stemning er den sygestue, hvor den gamle forbyrder og velgører i eet – så karakteristisk for Dickens – oplever sine sidste minutter med »sin gentleman«, Pip, ved sygelejet. Og endnu et dødsleje er vi til hos Pips søster.

Smukkest er eksteriørene omkring Miss Havishams hus. Blid og fin den lille Pips første forsigtige nærmensig det fatale gitter ind til den rige verden, hvor hans store forventninger vækkes. Og fornemt sluttet fortællings ring, da vi i sidste optrin atter ser mellem portsojlerne op mod huset, der nu ligger i malerisk ruin efter branden. I disse optrin er hele den vemodige stemning i filmen fortættet, inden de to elskende efter så mange misforståelser kan mødes i haven, med den nydeligste naturstemning som akkompagnement til deres sene lykke.

Det var dog ikke blot i billedets kunst, A. W. Sandberg var den store iscenesætter. Han var en af dansk films fineste personinstruktører – med et overordentligt sikkert blik for at placere de rette kunstnere i de rigtige opgaver. Han gav en hel række danske skuespillere filmchancer, som placerer dem højt blandt det hvide lærreds kunstnere; lad os nævne to – foruden den allerede omtalte Frederik Jensen – som ikke er med i »Store Forventninger« inden vi går over til denne films mange udmærkede præstationer: de to er *Karen Caspersen*, Sandbergs første hustru, og *Peter Malberg*.

Men det er ikke fra »Store Forventninger« de to huskes, derimod har to andre kunstnere her placeret sig i forreste geled, så de huskes for disse filmroller, mens deres udmærkede position i deres samtds teaterverden er gult og glemt. Man fornemmer virkelig den sceniske »urkraft« – *Robert Neiiendam* taler om – hos *Emil Helsengreen* som straffefangen. Han virker, som han står i billedet i sin sribede dragt, stærkt med de enkle tunge bevægelser. Han har noget af den samme ukunstlethed, der var karakteristisk for *Valdemar Psilanders* personlighed: lykkens yndling overfor samfundets sted-barn, begge fuldendt naturlige i spillet. Og med en originalitet, som har søstersind og fantasi helt frem til *Clara Pontoppidans* »leende jomfru« fremstiller *Marie Dinesen* – omdet med modsat fortegn: som den tragiske jomfru – sin sindssyge Miss Havisham. Der er noget automatisk næsten dæmonisk over hendes bevægelser, og den latter, hun pludselig bryder ud i, runger trods sin stumhed som et udbrud fra et fortvivlet sind.

Udmærkede figurer tegnes tillige af Peter Nielsen som den forbyrderiske smedesevend, og hans store slagsmål med *Gerhard Jensen* som den brave Joe Gargery er af en realisme, der endnu gør sig. *Ellen Rosing* er mere eenstrengt som den strenge Mrs. Gargery, ligesom en række af bifigurerne er forenklet til typer, med *Egill Rostrups* Jagers og *Hjalmar Bendisens* unge Herbert som de markanteste. Udmærket kvik og levende er *Ellen Lillien* som Bidde, holdt på grænsen mellem barn og voksen, en jævn men sympatisk folkekomediepig. Svak er for alvor blot den russiske *Olga d'Org*, hvis dramatiske liv – hun flygtede som russisk aristokratinde fra revolutionen, kom ind i italiensk film, hvor Sandberg fandt hende og tog hende til København, hvor hun blev berømt for sit stærke temperament i privatlivet – på ingen måde præger hendes spil. Hun gør den fatale Estella kølig og stiv.

Et særligt talent havde Sandberg som instruktør af børn. Han havde allerede vist det flere gange, fremragende i »De fire djævl«, hvor det store fund er den mørktkrøllede berlinerdreng *Martin Hertzberg* som Fritz. Han blev nu lille Pip, og selvom han som type forlængst er blevet umoderne med sit bedrøvede blik, de tunge krøller og den stærke make-up med meget sort om øjnene, kan det ikke bestrides, at det er en sjælden talentfuld drengeskuespiller, vi her ser. Det er jo ikke hans fejl, at Pips rolle er mere tårevædet, end godt er. Han skal jo »græde hele vejen hjem« efter ordre fra Estella. *Martin Hertzberg* viser her det rige register fra skræk og sorg over længsel til opblussende glæde, han senere udnyttede endnu rigere som *David Copperfield*. Drengen har talent, og lille Pip er i virkeligheden interessantere som barn end senere hen i filmen, hvor *Harry Komdrup* giver net liv og ydre til den unge snob og laps, men ikke når så dyb og oprigtig en fortolkning af følelserne som *Martin Hertzberg* får os til at tro på i filmens første halvdel. Estella som barn – fremstillet af *Esther Kjer Hansen* – er langt mere spændende i sin tøsefornemhed end den senere kolde skønhed.

»Store Forventninger« indfriede ikke ude i verden de store forventninger, Nordisk Film og Sandberg stillede til den, dens forgænger og efterfølgere. Men den hævder sig i dansk film sammen med »Vor fælles ven« og »David Copperfield« ved den sikre stilans, hvormed Sandberg har givet Dickens billeder, langsomme, episodiske men med både karakterer og atmosfære. Fortællingen er spredt, men stilen er hel i støbningen. Sandberg vidste, hvad han gjorde – men han var ikke klar over, hvad der skulle gøres, om verden skulle erobres på det tidspunkt, og *Harald Engberg* har i sin Sandberg-bog klart understreget det skæbnesvange i, at der herhjemme ikke var nogen, som kunne fortælle ham det.

Januar 1959.

Svend Kragh-Jacobsen.

"Store Forventninger."

Dagens Nyheter 13.11.1922

Dagens Nyheter
13/11.22.

7-9

9-11

41 BIRGERJARLSGATAN 41

P R E M I Ä R!

Dickens-romanen "Lysande utsikter" i
A. W. Sandbergs filmbearbeining kallad

UNDER KÄRLEKENS GISSEL

Filmskådespel i sju akter.

Officin. Nordisk Film.

i huvudrollerna:

Harry Komdeur,

Olof d'Org.

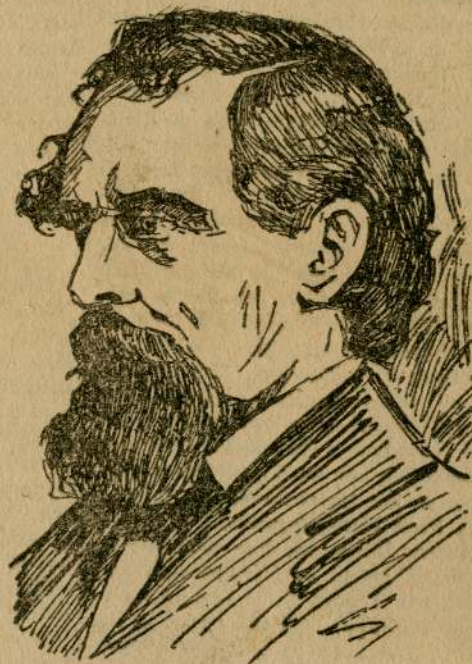
Emil Helsingreen.

Veckans aktualiteter.

DIR. AMIGOS POPUL. KONserter.

 VIOLINSOLO VARJE AFTON.

Bilj. fr kl 1 utan förköp. Tel. beställn 603. **ICKE BARNFILLÄTET.**

" Store Forventninger. "

FILMS ARTISTIQUES JUPITER

Les Grandes Espérances. Ce film, qui fut présenté dernièrement à l'Artistic, et dont nous avons déjà parlé, a obtenu un succès mérité auprès des directeurs qui ne l'avaient pas vu.

Cine Journal 7.4.1923.

Erratum

Lumière 14/4 23

Lorsque nous avons rendu compte du beau film « Les Grandes Espérances », présenté par la Jupiter, nous le donnions comme d'origine Suédoise. Une lettre de la Nordisk Films nous prie d'annoncer que c'est une production danoise, comme la firme d'ailleurs, dont le siège est à Copenhague.

Voilà qui remet les choses au point.

Lumière 14.4.1923.

FILMS ARTISTIQUES JUPITER

Titre : LES GRANDES ESPERANCES

Genre : Comédie sentimentale, tirée de Dickens.

Origine : Danoise.

Métrage : 1800 mètres environ.

Mise en scène : De premier ordre.

Photo : Très belle.

Appréciation. — Nous avons eu déjà l'occasion de parler de ce film, auquel on ne pouvait reprocher que quelques longueurs aujourd'hui supprimées. « Les Grandes Espérances » constituent donc, désormais le film « public » par excellence, aux touches délicates, aux grisailles à la Dickens qui « portent » si fortement sur les foules. « Les Grandes Espérances » peuvent et seront vues par tous et partout.

Lumière. 14.4.1923.

" Store Forventninger. "

FILMS ARTISTIQUES JUPITER

Titre : LES GRANDES ESPERANCES

Genre : Drame.

Métrage : 1900 mètres.

Origine : Suédoise.

Editeur : Jupiter.

Distribution : Martin Herzberg.

Auteur : Tiré de l'œuvre de Dickens.

Technique : Excellente.

Photographie : Très bonne.

Publicité : 2 aff 120×160. Photos 18×24, notices, clichés, etc.

Appréciation. — Nous donnons d'autre part un compte rendu détaillé de ce film. Disons ici que c'est une excellente production qui se signale à l'attention des directeurs par ses nombreuses qualités tant artistiques que dramatiques. Une interprétation de première valeur en tête de laquelle Martin Herzberg mérite une mention toute spéciale. Technique et photographie au-dessus de toutes critiques. C'est un bon film.

Lumiere

31

Lumiere 31.3.